

Het Groot Dictee 2.0

Toen mij het onheugelijke nieuws bereikte dat de gerenommeerde organisatie NTR na meer dan twee decennia heeft besloten om het jaarlijkse orthografische hoogtepunt te discontinueren en dientengevolge talrijke huiskamers er nodeloos toe dwingt om in lieu van het Groot Dictee te zappen naar het langdradige formatiegetouwtrek tussen chauvinistische snottebellen en de wauwelende éminence grise van de vaderlandse politiek, heb ik van de weeromstuit besloten om mijn rendez-vous met de treurbuis, waar ik sowieso louter via het world wide web naar koekeloerde, ad acta te leggen. Zulks zou een gemis hebben kunnen zijn, ware het niet dat de eenentwintigste-eeuwse zzp'er voor het tentoonspreiden van zijn savoir-vivre geenszins is aangewezen op de bombastische demonstratie van zijn eloquentie, maar zich suffisant overgeeft aan lasciviteit en culinaire geneugten.

Ik schonk mezelf derhalve na mijn uit twee pistachemadeleines, crème brûlée en gekonfijte amarenakersen samengestelde grand dessert een cappuccino in van grof gemalen robustabonen met een adequaat geadjusteerde pH-waarde en toebereid met veganistische sojamelk. Mij terdege bewust zijnde van de faux pas, gaf ik mij over aan ongebreidelde voraciteit en vervolgde ik mijn driegangenu met een fytofage Hypophthalmichthys molitrix in bearnaisesaus op een bedje van veld- en fenegrieksia, gecomplementeerd met een compote van gesauteerde cornedbeef in gemêleerd briochedeeg van quinoa en karwijzaad. De adellijke lucullus had het onderste uit de kan gehaald en ik stond perplex van zijn gastronomische trukendoos, die een guerrillaoorlog op mijn smaakpapillen had ontketend waar geen bicarbonaat tegen is opgewassen.

Nadat ik mij humoraal had verkwikt met een bokaaltje cointreau, wat een echte eyeopener bleek te zijn, peinsde ik over het faillissement van het geïnstitutionaliseerde dictaat en het legioen toegewijde taalnazi's. Ik kwam tot de conclusie dat ik mij geen zorgen maak over de gevreesde teloorgang, te meer daar het Engels van Heiligerlee tot Hendrik-Ido-Ambacht als lingua franca wordt gelijkt en je op een Amsterdams terras eerder door een Oekraïense met gestoethaspelde Angelsaksische tongval dan door een boerenmeid uit de Markerwaard of dergelijke fluïde contreien wordt gekoeioneerd. Het feeërieke flux de bouche mag een fetisj zijn voor sommige neerlandici die hun echtelijke sponde met een tomboy of een xantippe moeten delen, ikzelf kan summa summarum nachvollziehen dat men heeft besloten, het Groot Dictee te decommissioneren, aangezien het de door de grachtengordelélite geproclameerde intersectionele schijndiversiteit desavoueert ten faveure van politiek incorrecte wittemannenpraat.

Nochtans verstout ik mij om niet ideeëloos naar de geëpoxyde benen van mijn eega te blijven staren en de bisbilles over dergelijke allotria te vergezellen van een daadkrachtig aux armes! Daarom heb ik niet pernicious het dicteecomité van de NTR ge-e-mailed om te vragen of ze een semantische amuse-bouche willen stencilen, maar een oproep

geplaatst op het elektronische kattenbelletjesnetwerk Twitter, om onder de hashtag grootdictee gezamenlijk naar hartenlust een divers corpus van picareske, quichotteske en anderszins groteske mini-essays te scriberen, die er op rigoureuze wijze voor zullen zorgen dat zelfs ononderbroken ipaddende dyslectische dommeriken op hun qui-vive blijven en er weifelend over gaan prakkiseren of de schrijfwijze van hun nomenclatuur is geüpdatet. Weldra zijn tenminste de linguïstische verschillen tussen uit de klei getrokken Hoedekenskerkenaren en vernederlandste Berberijnen weggeëbd en wordt er 's zomers onder het genot van hasjiesj of 3,4-methyleendioxymethamfetamine ten langen leste weer gerelaxt.